

Ștefan Augustin Doinaș

HABEAS CORPUS
POETICUM

1

Habeas corpus! Ocrotită fie
prezența ta aici: ca trup real
a căruia umbră joacă, sidefie;
dar și-n lumina ta de corp astral
ce-adeșori apare ca stafie.
O, nu prin adevăr vei fi crezut,
ci numai prin-ce-singur-ai-văzut!
Acest miros de fragi plutind în jur e,
sigiliul tău? Doar evii pot să jure.

2

Exilu-n timp, cutreierul în zare
să-ți fie scrise-n obicei și legi.
Ah, cum vei da minunilor crezare,
de nu le-aduni din poala lumii-ntregi?
Adeverit în tot ce se năzare,
desfășurat deasupra ta să stea
albastrul ciuruit, din stea în stea,
iar jos, urzindu-și cu zefiri climatul,
obrazul lumii, dulce-nlăcrimatul.

3

Se recunoaște, *corpus fabrum*, tagma
în care te prenumeri, când pronunți
un grai secund, bolborosind în magma
cuvântului comun. Vătaf la nunți,
cu pulsu-acordă ritmul și sintagma!
Ce altă breaslă poartă-n gura ei
culoare, fiere, muzică, ulei?
În gîlbenuș de sunet, spre desfătul
rostirii, universul stă ca fătul.

4

Habeas cor ! Sfială și uimire
ți-au fost lăsate, ca să te-nfășori
ca-n sarică și ploi ciobanul-mire.
În zori de zi, când aștrii sunt ușori
și câinii-nrouați, să nu te mire
că inima ta arde ca un rug
în mieii uzi și-mpleticiți ce sug.
Cu vârf de pană arsă, îngerii mașteri
te-au hărăzit a fi părtaș la nașteri.

5

Dar și luptă ! Singur, în cvadrigă,
cu pulberea istoriei te-ntreci.
În timp ce toate hăurile strigă
“Slujește-ne!” - tu, alb de cîntec, treci;
iar când, întinși la umbră de ferigă,
confrați tăi, eu ortu-n gură, tac,
începi din nou fantasticul atac.
Vai! îngălați în seu și miere, iambii
ajung la țarm doar morți ca hipocampii!

6

Alege-ți verbul ! Sus, pe cerul gurii
usca-ți-se-va ultimul cuvânt
ce n-a fost spus, întâi, de augurii
care despart eu nea, cu ierbi, cu vânt
împărăția dragostei, de-a urii.
Să nu pronunți silabe: să adii,
și toate câte sunt ca păpădii
de foc să-ți troienească locuința.
Osânda ta e să sporești Ființa.

Habeas ius ! Menită să consacre
lăuntricul prin partea lui de vis,
să judece-ntre zei și simulacre,
să treacă pragul clipei interzis,
și să dospească pâine-n drojdii acre
e pana ta. Ai dreptul la potir,
la răzbunarea lutului, prin mir,
și la surâsul îngropat în oase.
Ai drept să faci statuile geloase.

Ai dreptul nobil de-a sili prădarea
amanților, oprirea unui râu,
și de-a percepe din părelnic darea
esențială-n bob de mac și grâu.
Dar nicidecum de-a oploși trădarea
frumosului! În tot ce faci și spui
o dropie albastră face pui.
Citește-n cer: călăuzindu-și pâlcul,
înoată nu un biet cocor, ci tâlcul.

Ius gentium decidă în dispută
cu cei profani. Nici degetul august,
nici mâna care trece prin căpută
un fir smolit - ca dascăli întru gust!
Poemul tău e apă nencepută:
în cei ce-o beau începe-a lâncezi
auzul calp, de fiecare zi.
La semnul tău, în limba căraușă
pădurile se scoală din cenușă.

Habeas spiritum! Copilărește
să stai cu înțelepții în conclav.
În cercul tău făptura se mărește
prin aură, sublimul - prin suav.
Vezi? Muma ta uimită licărește
văzând cum joacă leagănul mărunt;
căci iată: ești, la rândul tău, cărunt,
dar tot ca prunc de legănat în lume
rămâi în poala celorlalte Mume.

Și sângele, și nunta, și ogorul
 abia pe jumătate-ți aparțin.
 În fel și chip e veșnic trecătorul.
 Imensul e doar faimă de puțin.
 Tu nu râvni oceanul, ci izvorul.
 O, mâine, pentru mulți, este postum
 dar tu ești dincolo încă de-acum,
 răscumpărând pe prag de palafite
 văzduhul orb de ciocârlii jertfite.

Ce preț mai are gestul tău la bară,
 mărturisind despre tiranii tăi?
 În glorie și zale sucombară,
 dar nu sub lance, nici în vâlvătăi,
 ci-n zarea scundă unde, chihlimbară,
 domnește numai floarea ta de stil.
 Puternicul triumfă în subtil.
 Butucul roții-i gol: călcând nesațiul
 interior se cucerește spațiul.

Coronam habeas! Dar cum finicul
 a fost stârpit, iar laurul s-a stins,
 rămâne spre-a te-ncununa doar spicul
 porumbului. Așa să-ntârzii: nins
 de-un fin polen gălbui, poate ridicul.
Honores patent dignitati; dar
 sunt daruri care nu trăiesc din dar.
 Adânc, sub piața care-a fost prădată,
 fideliu tăi se nasc cu tine-odată.

Și totuși bate-un mare ceas de apă
 zenitul tău. Albine-n roiuri vin
 la văile măririi, și se-adapă;
 din stâlpii casei tale curge vin,
 iar streșinile plouă libertate.
 O patrie ivită din adânc
 ți-atârnă ca un paloș la oblânc,
 în timp ce nave negre-n ochiul mării
 resfiră veșnic inima cântării.

S-au hotărât acestea cu adâncă
mărinimie și speranță. Ci
dovada existenței tale încă
nu s-a făcut. S-o faci chiar tu: aci!
Cu soare sau cu mușchi umil pe stâncă,
păstrează-ți sufletul cu vârful sus!
Modestă demnitate, mai presus
ca inefabilul pe care-l treieri
în noaptea lumii, exaltat de greieri...